

Het langverwachte vervolg op
Triomf van de zon

WILBUR

TRIOMF VAN DE KONING

SMITH

MET IMOGEN ROBERTSON



AVONTUUR

Amber Benbrook werd kort verblind toen ze vanuit de koele schaduw van de Gheziera Club in Cairo het felle zonlicht in stapte. Ze gleed uit op een van de ondiepe treden die naar de met grind bedekte oprijlaan leidde en greep instinctief de arm van haar verloofde, majoor Penrod Ballantyne, vast.

Hij hield haar overeind en keek met een tedere blik in haar prachtige ogen.

Ze glimlachte terug. ‘Volgens mij ben ik nog niet helemaal aan deze nieuwe laarzen gewend, Penny. De verkoopster zei dat ze helemaal volgens de laatste mode zijn en ze waren verschrikkelijk duur, maar ze lijken me niet echt geschikt om op te lopen.’ Met een zucht stak ze een voet onder de lange plooiën van haar gestreepte rok uit. Ze draaide haar enkel iets om haar keurige suède laarsjes met de elegante lage hak en ingewikkelde sluiting van haken, oogjes en linten te bestuderen. ‘In de harem liep ik meestal op blote voeten.’

Penrod klemde zijn kaken op elkaar. Kapitein Burnett en luitenant Butcher van de koninklijke Coldstream Guards stonden vlak achter hen in de schaduw van de portiek. Die twee hadden ongetwijfeld Ambers verhaal gehoord, en haar opmerking over de harem zou voor etenstijd in de hele club bekend zijn.

Penrod bewonderde Amber, hield zelfs van haar, maar hij zou haar nogmaals duidelijk moeten maken dat de verloofde van een hogere officier bepaalde onderwerpen in het openbaar moest mijden. De periode dat ze in de harem van Osman Atalan had doorgebracht, een van de grootste vijanden van het Britse rijk, hoorde daar zeker bij.

Gedurende de twee weken sinds ze zich hadden verloofd was Penrod tot de ontdekking gekomen dat gekoppeld zijn aan zo’n beroemde jongedame zowel voor- als nadelen had.

Amber was op vele manieren een pareltje. Ze was mooi, oogverblindend zelfs. Haar oude kindermeisje in de Soedan had haar *al-Zahra*, de Bloem, genoemd en die naam paste bij haar. Op zestienjarige leeftijd was haar figuur meisjesachtig slank, maar toch ook vrouwelijk, en hoewel ze het

grootste deel van haar leven in Afrika had doorgebracht had ze een roomblanke huid en het blonde haar en de blauwe ogen van een engel op een kerstkaart. Ze bezat ook een onschuldige charme, was slim zonder eigenwijs te zijn en vriendelijk zonder vrijpostig te zijn.

Tot dusver was ze een ideale keuze voor een man als Penrod. Hij was een ambitieuze officier die al onderscheiden was vanwege zijn moed, maar hij had er een handje van af en toe met zijn superieuren te botsen en kon zich niet altijd inhouden. Zo'n charmante en mooie vrouw had de perfecte politieke aanwinst moeten zijn om zich moeiteloos door de gelederen op te werken naar een hoge post.

Maar het was niet alleen Ambers schoonheid die haar beroemd maakte. Haar achtergrond maakte haar tot een bron van fascinatie. Ze was een van de weinige overlevenden van de belegering van Khartoum, die verschrikkelijke smet op de Britse imperialistische trots. Tien maanden lang had generaal Gordon, de held van Britse campagnes in China, de stad verdedigd tegen de rebellenstrijders van Soedan en hun spirituele leider, bejubeld door zijn volgelingen als de herboren Profeet, maar door de geschokte verslaggevers van de Britse kranten omgedoopt tot '*Mad Mahdi*'.

Terwijl parlementsleden in Westminster en de redacteurs van de Londense pers eisten dat Gordon gered moest worden, aarzelden de staatssecretarissen en verhongerde de stad.

Het was Penrod als enige geheim agent gelukt achter de vijandelijke linie te komen en de boodschappen en bevelen van hun overheid naar Gordon en naar David Benbrook, de Britse consul in de stad, te brengen. Daar had Penrod de mooie Benbrook-meisjes ontmoet. Rebecca, de oudste, had als gastvrouw opgetreden voor haar vader bij een avondmaal van klikjes. Amber en Saffron, de tweeling, hadden het grootste deel van hun dagen doorgebracht met het vermalen van rivierplanten tot plantenwongel om de mensen te eten te geven.

Penrod had op de muren van de stad gevochten om de herhaalde aanvallen van de Mahdi-krijgers af te slaan, en had daarna de overheidstroepen door de verraderlijke woestijn geleid om een eind te maken aan de belegering, maar de hulp was te laat gekomen.

Voordat de Britse strijdmacht Khartoum kon bereiken, voerden de derwisjen een laatste aanval uit via de rivier. Door een waas van hongersnood en koorts had Amber Benbrook gezien hoe Gordon vermoord werd en haar eigen vader op straat werd onthoofd, terwijl hij zijn gezin in veiligheid probeerde te brengen.

Ambers tweelingzus Saffron was samen met een handelaar ontsnapt die ook bij de belegering vast was komen te zitten, een man genaamd Ryder Courtney, met wie ze later was getrouwd. Amber en haar oudere zus Rebecca waren echter meegenomen als oorlogsbuit en waren in eerste instantie gevangengehouden door de Mahdi zelf en daarna door zijn machtigste krijgsheer, Osman Atalan. Penrod weigerde de zussen achter te laten, maar werd verraden toen hij Osmans kamp infiltreerde. Hij werd Osmans slaaf en werd gedurende vele maanden gemarteld.

Rebecca koos ervoor om Osmans favoriete concubine te worden en overtuigde hem ervan dat Amber nog te jong was voor zijn bed en maakte zichzelf in plaats daarvan meesteres van zijn verlangens.

Een tijdlang leek het erop dat ze vergeten waren, maar Saffron, Ryder Courtney en Penrods Arabische vrienden voerden een gedurfde reddingspoging uit via de rivier net toen Ambers rijpende schoonheid de aandacht van Osman trok.

Rebecca weigerde echter te vertrekken. Ze was toen al in verwachting van Osmans kind. Zeker van het feit dat het een zoon zou zijn, koos ze ervoor om hem onder de bescherming van zijn islamitische vader op te voeden in plaats van hem als halfbloed bloot te stellen aan de minachting van haar eigen volk.

Amber schreef gedurende de weken na haar redding alles op wat ze zich kon herinneren van wat er was gebeurd en ontdekte gedurende dat proces een talent voor verhalen vertellen.

Het boek, *Slaven van de Mahdi*, werd een internationale sensatie. Iedereen had het gelezen, van de premier van Groot-Brittannië tot aan de slechtst betaalde, met inktvlekken besmeurde, meest incompetente ambtenaar van de overheidsdienst in Cairo.

Amber was in Engeland geweest voor de publicatie, maar ze kon niet lang wegblijven uit Afrika. Ze keerde terug naar Cairo en naar Penrod, op tijd voor haar zestiende verjaardag, die ze samen met haar tweelingzus in het Shephard's Hotel vierde. De verloving van Amber en Penrod leek een passend einde voor het sprookje.

Aanvankelijk had de elite van Cairo Amber verwelkomd, maar Penrod was zich er in toenemende mate van bewust dat zijn verloofde zich niet gedroeg zoals het een jonge Britse dame betaamde, en die tekortkoming viel op. Als er naar Khartoum werd verwezen beefde ze niet en ze viel ook niet flauw. Ze vertelde enthousiast over het schieten van een krokodil of een koedoe. En in plaats van te weigeren over het verschrikkelijke lot van haar

oudere zus te praten, merkte Amber openlijk op dat ze het jammer vond dat ze haar neefje niet kende en dat ze hoopte dat Rebecca gelukkig was bij hun vriendinnen in de harem. Ze had eraan toegevoegd dat de baby waarschijnlijk mooier zou zijn dan de meeste andere baby's, aangezien Rebecca zo mooi was en Osman Atalan heel erg knap.

Elke blanke moeder in Cairo was diep beledigd door haar opmerkingen.

Het gefluister over haar gedrag zette Penrod te kijk en maakte hem van streek. Tenzij Amber leerde de ongeschreven regels van de club en het leger te volgen, zou ze wellicht toch niet zo goed zijn voor zijn carrière als hij had verwacht. Toen nam hij haar onfortuinlijke link met Ryder Courtney in beschouwing. Penrod was de jongere zoon van een baronet en kreeg naast zijn soldij een aanzienlijk inkomen uit het familiefonds. Hij had zijn opleiding genoten aan Harrow en had tijdens zijn reizen door Europa zijn talenknobbel ontdekt alvorens zich bij het leger aan te sluiten. Hij was een officier en een heer, geboren en getogen om het bevel te voeren en loyaal te zijn aan de koningin en het rijk.

Courtney was een handelaar, een *selfmade man* die had gevochten voor elke cent die hij had, en die openlijk elke vorm van het soldatenleven minachtte. Het was waar dat hij met grote moed tegen de derwisjen had gevochten, en dat hij een cruciale rol had gespeeld bij hun ontsnapping aan Osman Atalan, maar Penrod had liever gehad dat de zus van zijn verloofde met een jachttopziener was getrouwd.

Terwijl Amber haar laars bestudeerde, keek Penrod omhoog en zag dat Lady Agatha Woodforde vanaf het balkon naar hen staaarde met een glimlachje om haar lippen. Hij voelde een reactie in zijn lendenen. Ze ving zijn blik op en trok minachtend een pruilmondje. Hij herinnerde zich onmiddellijk haar naakte lichaam onder een kluwen zachte katoenen lakens in zijn slaapkamer in het Shepheard's Hotel. Hij verdrong die gedachte echter. Voor nu zou hij in ieder geval trouw zijn aan zijn nogal lastige jonge aanstaande.

'Ballantyne! Pas op!' Dat werd geroepen door een van de officieren die nog altijd grijnsde om Ambers opmerking over de harem.

Penrod draaide zich om en staaarde in het gezicht van een donker jochie van misschien tien jaar oud. De jongen had zijn slanke hand al in Penrods jaszak gestoken. Hij danste een paar stappen naar achteren toen Penrod hem wilde grijpen, liet hem zijn eigen zakhorloge van achttienkaraats goud zien, draaide zich om en rende weg.

De menners en bedienden die zich voor de club bevonden probeerden

hem te pakken, maar hij glipte behendig als een paling tussen hun vingers door.

Penrod wierp een blik op Amber.

Ze liet zijn arm los. ‘Maak je om mij maar geen zorgen, Penny. Maar zorg er wel voor dat je je horloge terugkrijgt.’

Penrod knipoogde naar haar en zette toen de achtervolging in op de jonge zakkenroller.

Amber keek hem na en kreeg het warm. Hij was zo knap. Als ze hem alleen al zag werd haar mond droog en sloeg haar hart sneller op een manier die zowel zalig als angstaanjagend was. Hoewel de subtiele list van haar zus ervoor had gezorgd dat Amber als maagd de harem had verlaten, had ze genoeg gehoord terwijl ze daar had gewoond om te weten wat ze op haar huwelijksnacht kon verwachten. Dat idee, om zulke dingen met haar geliefde Penrod te doen, joeg haar angst aan, maar zorgde er ook voor dat ze zo snel mogelijk getrouwd wilde zijn.

‘Juffrouw Benbrook?’ Kapitein Burnett benaderde haar vanuit de schaduw van de veranda. ‘Wellicht dat ik u kan helpen. Hebt u een rijtuig nodig om naar het hotel terug te keren?’

Ze knipperde verbaasd met haar ogen. ‘Waarom zou ik daar uw hulp voor nodig hebben? Mijn Arabisch is beter dan dat van u.’ Achter zich hoorde ze een rijke, melodieuze lach. Ze draaide zich om en zag een mooie blonde vrouw met een lichte, katachtige gratie op zich afkomen over de dambordvloer van de lobby. Amber dacht dat ze haar herkende, maar wist dat ze nooit aan elkaar voorgesteld waren.

‘Ze heeft je mooi op je plek gezet, Burnett!’ zei de vrouw, waarop ze haar hand uitstak naar Amber. ‘Ik ben Lady Agatha Woodforde, liefje, en het is echt geweldig om je te ontmoeten. Ik ben een goede vriendin van majoor Ballantyne, weet je. Laat me je op een kopje thee trakteren terwijl hij achter de criminelen aan zit.’

Amber dacht met verlangen aan haar vertrekken in het Shepherd’s Hotel. Ze kon niet wachten om die verschrikkelijke laarzen uit te trekken.

‘Ik wil alles over jullie romance horen, liefje,’ ging Lady Agatha heel gladjes door, ‘en dan zal ik jou alle dramatische details vertellen over de vorige betrekking van majoor Ballantyne.’

Amber herinnerde zich waar ze de vrouw eerder had gezien. Op het terrein van de club was ze weleens voorbij een groepje dames en heren gelopen en had ze hun aandacht op zich gericht gevoeld. Vlak nadat ze gepasseerd was werd er dan gelachen. Dat had haar een ongemakkelijk, zelfs

kwetsbaar gevoel bezorgd. Meer dan eens had ze zich omgedraaid om naar hen te kijken. Lady Agatha had zich in het midden van de groep bevonden en had naar haar gestaard. Nu kwam ze echter vrij vriendelijk over.

‘Kom toch mee! Al siert het Penrod niet echt dat hij je laat staan om achter een zakhorloge aan te gaan.’

‘Ik heb het aan hem gegeven,’ zei Amber. ‘Het is gegraveerd.’

Lady Agatha lachte weer, waarbij ze haar regelmatige witte tanden ontblootte. ‘Dat verklaart het! Hij moest natuurlijk wel gaan als het een cadeautje van jou was.’ Met een glimlach raakte ze Ambers mouw aan.

Het was te verleidelijk. Amber werd het nooit beu om over Penrod te praten, en zelfs Saffron, die meestal vrij toegeeflijk was, rolde inmiddels haar ogen als Amber het over hem en hun trouwplannen had. Er kwam een akelig vermoeden in Amber op en ze bekeek Agatha achterdochtig. Ze was mooi, maar vrij oud, zeker vijftwintig. Gerustgesteld gaf ze Lady Agatha haar hand en liet zich meevoeren.

De jongen had een goede voorsprong, maar Penrod kreeg het idee dat hij niet echt zijn best deed om te ontsnappen. Terwijl ze over de brug richting de stad sprintten, tussen de waterverkopers door, in hun hemelsblauwe *galabiyya's* met goedgevulde waterzakken over hun schouders, en de rijtuigen van de Europeanen die van hun club naar het kantoor en vandaar naar huis gingen, bleef de jongen opeens staan om om te kijken. Toen hij zag dat Penrod hem nog steeds in volle vaart volgde, grijnsde hij alvorens weg te rennen.

Zodra ze de brug af kwamen, verwachtte Penrod dat de jongen de doolhof van meanderende smalle straatjes in zou slaan die samen de Arabische wijk vormden, maar in plaats daarvan volgde hij de brede, open boulevard, voorbij het mooie operahuis en de Esbekeyah-tuinen. De jongen danste door de menigten van Abessijnen en Turken, Europese toeristen die onwennig op geduldige ezeltjes balanceerden, Albaniërs met hun veelkleurige sjerpen en de trotse, gereserveerd kijkende bedoeïenen.

‘Waar ben jij mee bezig, jochie?’ vroeg Penrod zich hardop af, en hij zette een tandje bij.

De jongen werd in een tiental talen vervloekt toen hij met een gracieuze sprong als een kampioen hordeloper over een lage sierheg vloog en over het gras sprintte om daarna weer op de weg te springen, zo onder de neus door van een geschrokken kameel, om de smalle schaduwen van de tegenoverliggende gebouwen in te duiken.

Penrod zoog de hete, kruidige lucht van de stad dieper in zijn longen en voelde het zweet onder zijn kraag prikken. Het genot van de jacht zorgde voor een adrenalinestoot en hij verlengde zijn passen.

De jongen keek over zijn schouder. De schok en bezorgdheid waren van zijn gezichtje te lezen toen hij beseftte dat Penrod hem inhaalde. Hij liet zijn hoofd zakken en hief zijn knieën hoger, rende sneller, en sloeg toen opeens rechts af naar de zijdebazaar.

Penrod vloekte en dwong zichzelf ook zijn tempo te verhogen. Hij wist dat het kronkelende labyrint van steegjes een perfecte verstopplek zou zijn voor de dief. Hij kon hem nog voor geen seconde uit het oog verliezen; het horloge had een speciale betekenis voor hem.

De weg werd smaller en twee mannen die een grote rieten kooi vol levende kalkoenen aan een paal geregen droegen, staken voor de vluchtende jongen over. Hij zakte in een hurkzit en liet zich op de hakken van zijn leren sandalen onder de bungelende kooi door glijden.

Verbaasd zetten de mannen hun last neer om hem na te kijken.

Penrod riep een waarschuwing terwijl hij over de rieten constructie heen sprong. Hij raakte bij zijn landing lichtjes met een hand de stoffige weg aan en ging meteen weer achter de jongen aan.

Ze raceten tussen een lange rij ondiepe winkels door vol geweven lappen zijde in goud- en paarstinten. De winkeliers trokken haastig hun waren aan de kant voor het aanstormende stel.

Penrod haalde de jongen bijna in toen hij scherp rechts afsloeg, een kleine binnenplaats op. Een felle straal zonlicht raakte Penrod als een moker na de diepe schaduwen van het hart van de bazaar.

Het joch greep de fontein in het midden beet en gebruikte zijn vaart om een abrupte zwaai naar links te maken.

De verandering van richting had bijna het gewenste effect, maar Penrod liet zich leiden door zijn instinct, gescherpt door jarenlange overwinningen op het polo- en slagveld, en zette met zijn linkervoet af tegen de onderkant van de fontein, waarna hij zich opzij gooide, achter het kind aan.

De knaap was nu zenuwachtig, keek te vaak over zijn schouder om de voortgang van zijn achtervolger in de gaten te houden.

Oude Arabische mannen met wit en groene tulbanden op schermden uit voorzorg hun tere koffiekopjes af en begonnen geld op de uitkomst van de race in te zetten.

De jongen keek weer om en botste op de waren van een tinsmid, waardoor zijn goederen met veel kabaal op de grond vielen, maar voor de eigenaar de

vodden van de jongen te pakken kon krijgen was hij er alweer vandoor.

Penrod week uit naar de rechterwand, klom over een wankel opgestapelde toren van fragiele theekisten om de metalen spullen te ontwijken die overal lagen en stortte zich toen op de jongen als een adelaar die op een konijn af dook. Zijn prooi zwenkte opnieuw en het leek erop dat het geluk van de jongen op was. Dit steegje liep dood, was niet meer dan een gat vol afval en kapotte tonnen tussen twee huizen.

De jongen sloeg links af onder een boog van zandsteen door, door een houten poort die half open stond.

Penrod volgde net op tijd om de jongen de stenen trap van de binnenplaats naar een met metaal bewerkte cederhouten deur op te zien rennen die toegang bood tot het huis. Hij stortte zich achter hem aan, de onverwachte duisternis van het oude onderkomen in en volgde het geluid van zijn voetstappen naar boven.

Een vrouw stapte de overloop op en gilde, terwijl ze haar gezicht bedekte toen Penrod langs haar heen sprintte.

Hoe hoger ze klommen, hoe ruwer en primitiever de trap werd. Kleine kinderen en nieuwsgierige katten keken toe vanuit smalle deuropeningen.

Opeens bevond Penrod zich weer in het licht en de hitte van de middagzon, op een plat dak vol voorraadbakken en waslijnen. Hij ving een glimp op van de jongen tussen de opwaaiende katoenen lakens en ging verder over het grillig gevormde dak vol obstakels.

De jongen kwam voor hem abrupt tot stilstand en maaide met zijn armen. Hij stond bij de rand van het dak en staarde over de lage reling naar de fatale diepte van een van de kronkelende steegjes. Hij zat in de val.

Tussen de jongen en het volgende dak zat een gat van ongeveer tweeënhalve meter. Penrod was even tevreden, maar toen zag hij de jongen een stap naar achteren zetten en hurken. 'Doe het niet!'

Maar de jongen vloog al door de lucht, zijn armen en benen wiekend.

Penrod kwam bij de rand van het dak tot stilstand, voorbereid op het afschuwelijke zicht van het gebroken kleine lichaam van de jongen onder hem. Maar nee, de jongen had de afstand bijna weten te overbruggen. Hij hing met een hand aan het kleine uitstekende stukje van het dak. Maar er bevond zich geen balkon of luifel onder hem om zijn val te breken, geen enkele plek waar hij met zijn schoppende voeten steun kon vinden.

Een man schreeuwde iets van beneden en opeens stond de straat vol met mensen die naar boven stardden. Nu lachte er niemand meer. Iedereen was als in een trance door de dreigende dood.

Heel even kwam Penrod in de verleiding om de jongen aan zijn lot over te laten, hem te laten vallen en zijn horloge van het lijk af te halen. Het kind beschikte duidelijk niet over de benodigde kracht om zich te kunnen optrekken; het zou slechts een kwestie van seconden zijn voor hij zijn grip verloor en viel.

Gips brokkelde af onder de hand van de jongen en met een kreet van angst zakte hij iets lager.

Penrod dacht aan Amber. Hij kon haar toch niet vertellen dat hij niets had gedaan om te proberen dit kind te redden? Hij kon natuurlijk liegen, maar hij had al genoeg geheimen voor haar. Met een zucht draaide hij zich om en nam zo'n twaalf passen. Hij liet zijn schouders zakken en sprintte terug. Bij de rand van het dak zette hij met al zijn kracht en snelheid af. Er klonk een gil, gevolgd door een gerateld gebed van beneden, maar hij landde hard, maar veilig aan de overkant.

De jongen schreeuwde weer. De impact van Penrods landing had een schok door hem heen laten gaan en hij verloor zijn krampachtige grip. Hij zakte verder toen een sterke hand zijn pols vastpakte.

Penrod sleurde hem het dak op. De jongen probeerde zelfs toen nog weg te rennen, maar Penrod hield hem stevig vast en tilde hem op bij zijn magere schouders.

De jongen herstelde zich snel. Terwijl Penrod hem in de lucht hield, gilde hij een ware litanie aan beledigingen en klachten in het Arabisch. Hij kon net zo goed praten als dat hij kon rennen, maar hij verspilde geen woord aan een bedankje voor zijn redding. In plaats daarvan riep hij Allah aan om getuige te zijn van de wreedheid van de *ferengi* en smeekte toen elke djinn die zich in Cairo bevond om medelijden te tonen en hem te hulp te schieten, om hem te beschermen tegen de monsterlijke beschuldiging van diefstal die zo'n belediging was voor zijn eer, de eer van zijn voorouders en die van de stad zelf.

Penrod hoorde het grijnzend aan. Hij zette de jongen halverwege zijn tirade neer, hield hem met een hand stevig vast, terwijl hij met de andere het stof van zijn pantalon klopte en zijn haar gladstreek. Toen het erop leek dat de jongen nooit zou ophouden, zei hij in dezelfde taal: 'Leeg je zakken, geëerde zoon van Cairo. Anders zweer ik bij de Profeet, vrede zij met hem, dat ik je weer aan die dakrand hang.'

De jongen zweeg opeens. Hij keek Penrod aan en wat hij in zijn ogen zag overtuigde hem ervan dat hij maar beter kon gehoorzamen in plaats van nog verder tegen te stribbelen. Hij stak zijn hand in zijn gewaad, haalde

daar het horloge uit en bood het op zijn vlakke hand aan Penrod aan.

Penrod nam het aan en stopte het terug in zijn eigen zak, maar liet de jongen niet los. ‘En nu de rest.’

Dit veroorzaakte nog een verontwaardigde kreet, maar Penrod hief de jongen tot op zijn tenen, zodat zijn gewaad tegen zijn keel drukte en sleurde hem toen terug naar de rand van het dak.

De jongen gilde, grabbelde opnieuw in zijn zakken, haalde een handje vol zilveren munten tevoorschijn dat hij naar Penrods voeten smeed en begon te huilen.

De tranen van vrouwen en kinderen hadden niet veel effect op Penrod, maar hij was wel verrast. Hij had verwacht dat een dief als hij een verzameling kleine voorwerpen zou hebben: handtasjes, sieraden, niet een bergje pas geslagen Engelse shillings. Hij staarde met een frons naar de munten die in het stof glinsterden in de bewegende schaduwen van de drogende katoenen lappen aan de waslijnen erboven.

De jongen merkte dat zijn tranen niet het gewenste effect hadden. Hij haalde zijn neus op en begon weer te praten. Dit keer vertelde hij over zijn armoede, zijn zieke moeder en dat hij voor haar probeerde te zorgen door een geëerde *effendi* zoals hijzelf door Cairo rond te leiden. Natuurlijk zag hij dat Penrod geen gewone toerist was, maar hij, Adnan, zoon van Mohammed, kende alle geheime plekjes waar een rijke man zich zou kunnen laten vermaken: gokken, vrouwen, drank en met opium doorweekte tafereelen zo uit *De vertellingen van duizend-en-een nacht*.

Penrod rammelde hem door elkaar tot hij weer zweeg. Hij dacht aan de manier waarop het jochie hem het horloge had laten zien, vlak nadat hij het had gestolen, en dat hij in het begin langzaam had gerend over de brede boulevards waar Penrod hem makkelijk zou kunnen volgen, aan de uitdrukking op zijn gezicht bij de start van de race toen hij had omgekeken om te zien of Penrod nog wel volgde. Hij draaide zich om en tilde Adnan met twee handen van de grond en bracht zijn gezicht vlak bij dat van hem. ‘Wie heeft jou betaald om van me te stelen, Adnan?’

De damesveranda van de Gheziera Club was een triomf van elegant ontwerp en combineerde het beste van Europese en Egyptische architectuur met elkaar om zo een koel en rustig paradijs te creëren in de middaghitte. Bedienden in smetteloos witte kaftans, bij de hals en bij de polsen versierd met borduursel van gouddraad, en met een matrode fez op het hoofd lapeerden tussen de lage tafeltjes door met dienbladen vol bittere, donkere

koffie, zilveren theepotten en bergen van broze patisserie waar men in de beste Parijse hotels jaloers op zou zijn.

Voor de mannen brachten ze drankjes met alcohol rond in glazen waar het ijs in kraakte en de waterdruppels langs de buitenkant vanaf dropen en voor de dames was er limonade die zowel zoet als zuur smaakte en zo verfrissend was als een bad in puur lentewater.

Lady Agatha stuurde Amber naar een paar lage banken in een hoek die werden afgeschermd door de kwetsbare bladeren van jonge palmbomen. Aan de andere kant van de kamer speelde een strijkkwartet een zacht, rustgevend deuntje en ondanks het geroezemoes van de verschillende gesprekken hoorde Amber op de achtergrond nog het water van de centraal gelegen fontein stromen, waar een stenen godin eeuwig het water van de Nijl in een ondiepe poel schonk die werd omlijst door glinsterend turquoise mozaïekwerk.

Terwijl Lady Agatha voor hen allebei bestelde, plaatste Amber haar kleine tasje op haar knie en observeerde haar. Amber wist niet veel van kleding af, behalve dan dat ze het leuk vond, en hoewel ze in de harem had geleerd haar haar in de meest ingewikkelde stijlen te kappen, waren dat niet de stijlen die men in Cairo goedkeurde. Ze wist echter voldoende om te beseffen dat Lady Agatha bijzonder goed gekleed was. De snit van haar strakzittende satijnen jasje straalde zowel verfijning als bescheidenheid uit, terwijl haar rondingen werden benadrukt. Haar rok was lang en wijd en opvallend wit, maar de roodsatijnen bies en de kanten details gaven het geheel een originele uitstraling. Wat echter nog het meest opviel aan de kleding van Lady Agatha, was dat ze er helemaal geen aandacht aan leek te besteden.

Amber bewoog zich regelmatig onrustig of kreeg jeuk. Haar korset zat te strak en het kant bij haar hals kriebelde. Ze was constant bezig iets losser te maken of iets anders strakker aan te trekken, maar wat ze ook deed, ze voelde zich nooit op haar gemak. Haar tweelingzus Saffron bood ook geen hulp. Zij droeg broeken en lange overhemden die ze van haar man leende als ze onderweg waren in de wildernis van Oost-Afrika en voor formele aangelegenheden toverde ze dan een of andere bijzondere avondjapon die ze zelf had ontworpen tevoorschijn uit haar hutkoffer. Deze jurken deden elke andere vrouw in de kamer naar adem happen van bewondering en jaloezie, maar Saffron leek zich er net zo op haar gemak in te voelen als in haar reiskleding.

Haar stijl paste echter totaal niet bij Amber. Ze had een keer zo'n gewaad

aangetrokken, maar toen ze uit de kleedkamer was gekomen, had Saffron zo hard om haar gelachen dat ze er de hik van had gekregen. Amber was dus veroordeeld tot de kleermakers van Bond Street en de in Parijs opgeleide hoeders van couture die in de Europese wijk van Cairo hun vak uitoefenden.

‘Nu is het tijd voor ons gesprekje,’ zei Lady Agatha toen de ober hen limonade, taartjes en thee had gebracht, geserveerd op de Engelse manier.

Een tijdlang luisterde Amber tevreden naar Lady Agatha, die allerlei interessante details wist te vertellen over het begin van de carrière van Penrod. Amber was gefascineerd door haar verhaal over hoe hij zich al vechtend had teruggetrokken van de ramp bij El Obeid, en de ontvangst die hij had gekregen toen hij was teruggekeerd naar Cairo. Amber vergat haar eigen ongemakkelijke kleren en het verdachte gegiechel van de vrienden van Lady Agatha en vertelde haar over Khartoum, de tijd die Penrod als gevangene van Osman Atalan had doorgebracht en de vernederende ontberingen die hij had ondergaan. ‘En nu gaan we trouwen. Volgens mij is nog nooit iemand zo gelukkig geweest als ik.’

Lady Agatha hield haar hoofd schuin. ‘Lieve schat! Wat romantisch!’ Ze leek kort te aarzelen. ‘Kan ik beter mijn mond houden? O, wat zou ik toch graag niets zeggen en je van dit geluk laten genieten.’

Amber dacht opeens aan de cobra die ze ooit onverwacht was tegengekomen in het struikgewas vlak buiten Khartoum, hoe die zich had opgeheven en zijn prachtige kop heen en weer had gewiegd. Ze voelde dezelfde instinctieve, misselijkmakende angst als toen, ervoer hetzelfde gevoel van bevroren hulpeloosheid.

‘Amber... Ik hoop dat ik je Amber mag noemen, lieverd. Ik moet je deze vraag stellen. Weet je zeker dat je majoor Ballantyne écht zo goed kent als je denkt?’

‘N-n-natuurlijk,’ antwoordde Amber zwakjes.

‘Daar ben ik zó blij om,’ spinde Lady Agatha zachtjes. ‘Dan zal het voor jou geen verrassing zijn wat hij heeft gezegd en gedaan, want je weet alles al! Weet je, hij heeft me alles in vertrouwen verteld toen je in Engeland was voor de publicatie van dat geweldige boekje van je. Natuurlijk is niets wat ik je over Penrod zou kunnen vertellen een verrassing voor je, lieverd, maar om mijn geweten gerust te stellen moet ik er zeker van zijn dat je je bewust bent van wat hij me over je familie heeft verteld, en dan in het bijzonder over je mooie, tragische oudere zus. Rebecca, zo heet ze toch?’

Twintig minuten lang sprak Agatha met haar prachtige, melodieuze

stem, terwijl Ambers wereld instortte. Elk woord dat over haar lippen rolde, doorboorde Ambers naïeve hart als een dolk gesmeed van het allerbeste Damascener staal. Toen Agatha eindelijk haar mond hield en Ambers handen losliet, stond het meisje onmiddellijk op. Agatha zag eruit als een mooie kat op de bank met haar taartjes en room, zo ontspannen en elegant.

‘I-ik moet gaan,’ zei Amber.

‘Dat lijkt me inderdaad het beste,’ zei Lady Agatha zonder de moeite te nemen op te kijken. In plaats daarvan bewonderde ze haar gemanicuurde nagels. Haar stem klonk ijskoud.

Amber draaide zich om en vluchtte blindelings naar de uitgang. Wat ze net had gehoord, kon ze niet verwerken, maar tegelijkertijd geloofde ze alles wel. Ze moest hier weg zien te komen voor ze in het bijzijn van al deze mensen in tranen uitbarstte. Dat lukte bijna, maar haar modieuze laarsjes verraadden haar opnieuw en ze gleed uit op de marmeren tegels bij de drempel van de lobby.

Een van de obers stak zijn arm naar haar uit, maar hij reageerde te traag en te onhandig en ze vielen samen. Het dienblad vol lege glazen dat hij op zijn andere hand droeg viel met een luid kabaal op de vloer. Zelfs het strijkkwartet stopte met spelen om te zien wat er aan de hand was.

Amber krabbelde overeind. ‘Sorry, sorry...’ Ze duwde de uitgestoken handen van degenen die haar wilden helpen weg, rende de trap af, zo het felle zonlicht in en sprong in het eerste rijtuig van de rij die klaarstond. Het lukte haar te zeggen dat haar bestemming het Shepheard’s Hotel was en ze liet zich toen met haar rug tegen de bekleding zakken.

Vanaf de veranda van de Gheziera Club keek het neusje van de zalm van de Brits-Egyptische society haar na onder begeleiding van de zachte, muzikale lach van Lady Agatha.

Toen Penrod hoorde dat een mooie, blonde Engelse dame Adnan had betaald om zijn horloge te stelen om hem bij de club weg te lokken, sloeg de schrik hem om het hart. Hij liet de jongen gaan en liep naar de donkere toegang van de trap die hem terug naar de straat zou brengen.

Adnan grabbelde de munten uit het stof en volgde hem. ‘Ze zei dat het een grap was! Jullie Britten houden van grapjes?’ De jongen probeerde nu zijn Engels uit. Zijn stem weergalmde verrassend luid om hen heen terwijl ze afdaalden in de schaduwen. Het was er vreemd stil na al het lawaai buiten.

‘Ga weg!’ snauwde Penrod.

Maar de jongen volgde hem op de hielen en huppelde achter hem aan de trap af.

Penrod stapte de onderste tree af en deed de deur open naar de binnenplaats.

‘Gaat u me laten arresteren? Of vond u het misschien ook een goede grap?’

De menigte die de achtervolging en de daaropvolgende redding van beneden had gevolgd, verdrong zich nu om hen heen. Adnan kreeg vanaf verschillende kanten een milde pets tegen het achterhoofd en Penrod werd in het Arabisch, Engels en Frans gefeliciteerd en geprezen. Hij werd een krijger genoemd, een wonder. Onzichtbare handen klopten stof van zijn uniform. Mensen pakten zijn polsen beet, gaven hem schouderklopjes en zegenden hem.

Penrod bleef doorlopen tot de menigte uit elkaar week, waarna hij de weg insloeg naar het hart van de bazaar. Hij zag niets, hoorde niets tot hij weer bij zijn mouw werd vastgepakt. Zijn ongeduld overweldigde hem en hij hief zijn gebalde vuist om de persoon in kwestie te slaan.

‘Hé, meester, ik ben het maar, Yakub!’

Penrod liet zijn arm zakken. Het rode waas voor zijn ogen trok iets op en hij besepte dat hij naar het gezicht keek van een oude vriend en bondgenoot. Yakub had hem door de woestijn naar Khartoum geleid en had zijn leven op het spel gezet om Penrod te helpen ontsnappen aan Osman Atalan. Het lukte Penrod ter begroeting te knikken.

Yakub nam zijn gelaatsuitdrukking in zich op en fronste zijn wenkbrauwen, toen richtte hij zijn aandacht op Adnan die nog altijd op een drafje naast Penrod liep. Het had er veel van weg dat het nieuws van de achtervolging Yakub al had bereikt. ‘Heb jij van *Ababdan Riji* gestolen? Ben je gek geworden, kleine kikker? Waarom denk je dat we hem “de man die nergens voor terugdeinst” noemen?’

‘Zijn naam is mij niet verteld,’ antwoordde Adnan mokkend.

‘Wat zal ik met hem doen, meester?’ vroeg Yakub. ‘Hem in de rivier gooien? Hem laten opsluiten in de gevangenis? Als de andere dieven hem niet opeten, doen de kakkerlakken dat wel.’

‘Geef hem eerlijk werk, als hij dat aankan,’ zei Penrod. Zijn stem klonk hol, schor. ‘Maar laat me nu alleen. Allebei.’

De winkeliers in de smalle steeg hieven hun koffiekopjes voor hem, maar Penrod negeerde ze allemaal. Hij duwde de aangeboden rollen zijde op-

zij en dacht in plaats daarvan terug aan de laatste nacht die hij met Lady Agatha had doorgebracht. Dat was pas een maand geleden geweest, toen Amber nog in Engeland was. Agatha had voorgesteld dat ze samen opium zouden roken en hij was daar, loom na hun verhitte vrijpartij, mee akkoord gegaan.

Het was prachtig geweest om naar haar te kijken. Haar zware, blanke borsten hadden vrijelijk bewogen onder haar zijden peignoir terwijl ze het middel zorgvuldig had voorbereid: een bruin, bruisend balletje in het kommetje van de pijp.

Hij had de drug overgewaardeerd gevonden, hoewel het een aangename roes had veroorzaakt en een langzamere, meer sensuele dimensie aan hun strelingen had verleend. Het was makkelijker om het rustig aan te doen, om onder invloed daarvan van haar volle, rijpe figuur te genieten. Maar daarna... Wat was er toen gebeurd?

Ze hadden in de koele schaduw gelegen waar ze samen een prachtige oude cognac hadden gedronken en hij had haar over zijn avonturen in Khartoum verteld, dat hij Rebecca, de oudste dochter van David Benbrook, had verleid. Hij had haar maagdelijkheid zo makkelijk genomen als men een rijpe vijg van een boom langs de weg plukt. Hij had Agatha eveneens verteld dat toen hij had beseft dat Rebecca ook met Ryder Courtney had gevreeën, hij had besloten dat hij haar niets verplicht was. Sindsdien was Rebecca natuurlijk de hoer van de Mahdi zelf geworden en na zijn dood van Penrods aartsvijand Osman Atalan.

Had hij dat woord gebruikt? Hoer? Ja.

Hij liep over de boulevard terug naar het eiland Zamalek en de Gheziera Club, maar zijn omgeving drong niet tot hem door. Hij kon alleen aan die nacht denken. Hij had Lady Agatha alles verteld. Wat een idioot was hij geweest! Hij wist dat Lady Agatha een jaloers serpent was, maar de drug had hem dodelijk spraakzaam gemaakt.

Penrod begreep dat Rebecca de rol van concubine op zich had genomen om haar eigen leven en dat van haar zus te redden, maar dat had hij niet aan Lady Agatha uitgelegd. Nee, in plaats daarvan had hij gezegd: 'Osman Atalan mag die hoer hebben, en ik neem in plaats daarvan wel het maagdelijke bruidje.'

Zijn mond werd droog. Was Lady Agatha in elkaar gekrompen toen hij dat had gezegd? Misschien. Het was mogelijk dat Agatha nog steeds had verwacht om zelf Penrods vrouw te worden tot hij die laatste fatale opmerking had gemaakt.

Kort daarna was Amber naar Cairo teruggekeerd om haar verjaardag met haar tweelingzus te vieren. Ze was vol van het succes van haar boek, opeens financieel onafhankelijk en overduidelijk verliefd op hem.

Ze hadden hun verloving aangekondigd.

Penrod had niets gedaan om Agatha te waarschuwen.

Hij was bijna bij de club. Hij sloot zijn hand om zijn geredde horloge. Het goud voelde koel aan. Hij kende de inscriptie uit zijn hoofd, een verlegen en eenvoudige verklaring: *Voor Penrod. Altijd, Amber.*

Misschien was Lady Agatha niet van plan om iets kwetsends te zeggen tegen Amber, misschien was ze alleen maar nieuwsgierig. Misschien zou hij ze samen aantreffen terwijl ze het over mode en plannen voor de bruiloft hadden, en zou zijn enige straf voor zijn misstappen die sluwe, sensuele blik van zijn voormalige minnares zijn. Hij versnelde zijn pas. Dat kleine vlammetje hoop probeerde op te laaien, ook al wist hij dat het tevergeefs was.